

Til lovforslag nr. L 149. Betænkning afgivet af Skatteudvalget den 10. februar 1999

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af ligningsloven

(Skattefrihed for arbejdsgiverbetalte ydelser til alkoholafvænnning m.v.)

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til skatteministeren og sundhedsministeren, som disse har besvaret skriftligt. Nogle af udvalgets spørgsmål og ministrenes besvarelse heraf er optrykt som bilag til betænkningen.

Endvidere har udvalget modtaget skriftlige og/eller mundtlige henvendelser fra Finanssektorens Arbejdsgiverforening og Forsikring & Pension.

Der er af skatteministeren stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Enhedslistens medlem) lovforslaget til *vedtagelse* med de stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Mindretallet bemærker, at i stedet for at give et skattetilskud til dem, der er så heldige at have en arbejdsgiver, der vil betale for alkoholafvænnning, bør tilskuddet til den offentlige behandling øges, så ventetiderne her kan fjernes. Samtidig erkendes det i skatteministerens besvarelse af spørgsmål 2 (bilag 17), at det er svært at kontrollere, at dette tilbud om skattefrihed reelt kommer til at omfatte alle ansatte, men uanset om det problem kan løses, vil arbejdsløse og dem, der bliver fyret på grund af alkoholproblemer, ikke blive omfattet af denne skattebegunstigelse. I stedet for denne lov, der er social skæv og åbner for yderligere privatisering af sundhedsvæsenet, bør det offentlige sundhedsvæsen forpligtes til at

fjerne ventelisterne til de tilbud, amterne er forpligtede til at stille til rådighed for alle. Og alle, der efter denne lov kan få adgang til en skattefordel, har i forvejen ret til vederlagsfri behandling betalt af det offentlige, jf. svaret på udvalgets spørgsmål nr. 3 (bilag 10). Denne lov giver således alene mulighed for, at den, der kan få en arbejdsgiver til at betale, kan komme foran den, der venter på et offentligt tilbud.

Ændringsforslag

Af *skatteministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af EL):

Til § 1

1) *Nr. 2* udgår.

2) I den under *nr. 4* foreslåede ændring af § 13, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 30, stk. 2« til: »§ 30«.

Bemærkninger

Til nr. 1

Den foreslåede ændring er af ren teknisk karakter, idet bestemmelsen i § 8 M, stk. 2, nu er konsekvensrettet ved § 3, nr. 2, i lov nr. 1033 af 23. december 1998 om ændring af lov om en arbejdsmarkedsfond, kildeskatteloven, ligningsloven og lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension. (Ophævelse af arbejdsgivernes eget arbejdsmarkedsbidrag m.v.).

Til nr. 2

Der er tale om rettelse af en skrivefejl.

Per Kaalund (S) Jens Peter Vernerisen (S) nfm. Erik Mortensen (S) Anna-Marie Hansen (S)
Hugo Sørensen (S) Aage Frandsen (SF) Sonja Albrink (CD) Morten Helveg Petersen (RV)
Frank Aaen (EL) Peter Brixtofte (V) fmd. Mariann Fischer Boel (V) Svend Aage Jensby (V)
Flemming Kofod-Svendsen (KRF) Flemming Hansen (KF) Brian Mikkelsen (KF)
Klaus Kjær (DF) Kim Behnke (FP)

Nogle af udvalgets spørgsmål til skatteministeren og sundhedsministeren og disses svar herpå

Spørgsmål 1:

Kan ministeren med henvisning til debatten under 1. behandling herom bekræfte, at det er en betingelse for skattefriheden, at arbejdsgiveren afholder udgifterne til alkoholafvænningsbehandling for samtlige virksomhedens medarbejdere, der ønsker at benytte sig af ordningen?

Skatteministerens svar:

Som det fremgår af lovforslagets ordlyd til § 30, stk. 2, 2. pkt., i ligningsloven, er det en betingelse for skattefrihed for arbejdsgiverbetalte ydelser til alkoholafvænningsbehandling, at »udgiften afholdes som led i arbejdsgiverens generelle personalepolitik for alle virksomhedens medarbejdere, herunder at en af arbejdsgiveren tegnet forsikring omfatter alle medarbejdere«.

Jeg kan således bekræfte, at denne bestemmelse betyder, at alle virksomhedens medarbejdere - uanset personalegruppe og uanset fuldtid eller deltid - skal være omfattet af tilbuddet om alkoholafvænningsbehandling, for at der foreligger skattefrihed. Det ligger i bestemmelsen, at virksomheden ikke kan forskelsbehandle sine medarbejdere. Har virksomheden derfor ansat en rengøringsassistent på deltid, som virksomheden ikke mener, er omfattet af virksomhedens tilbud om alkoholafvænningsbehandling, er ingen af virksomhedens øvrige medarbejdere omfattet af skattefratagelsesreglen.

Dette svarer fuldt ud til det, jeg redegjorde for i Tinget og til lovforslagets bemærkninger på dette punkt.

I modsætning til andre former for personalegoder, som arbejdsgiveren frit kan vælge kun at yde til nogle ansatte, er arbejdsgiveren i denne henseende tvunget til at stille godet til rådighed for alle de medarbejdere i virksomheden, der måtte få et behov herfor. Det er betingelsen for skattefriheden.

Jeg mener fortsat, at lovreglen er klar og præcis, og jeg har svært ved at se, at den skulle kunne fortolkes på anden vis.

Spørgsmål 2:

Hvordan vil ministeren i fortsættelse af spørgsmål 1 sikre sig, at denne intention overholdes?

Skatteministerens svar:

Jeg skal ikke lægge skjul på, at det kan være meget svært for skattemyndighederne at kontrollere, om betingelsen er opfyldt, hvilket jeg også gav udtryk for under lovforslagets første behandling i Tinget.

Men, er der tale om en personalepolitik, der også inkluderer et tilbud om alkoholafvænningsbehandling til alle medarbejdere på lige vilkår, og som fremgår af virksomhedens personalehåndbog m.v., er der efter min opfattelse givet et løfte fra virksomheden til alle medarbejderne, som disse må kunne benytte sig af. Dette, mener jeg, er grundforudsætningen for, at betingelsen i § 30, stk. 2, er opfyldt. Har arbejdsgiveren tegnet en forsikringsordning, der omfatter ydelser til alkoholafvænningsbehandling, fremgår det direkte af lovforslaget, at forsikringsordningen skal omfatte samtlige virksomhedens medarbejdere.

Om dette løfte så håndhæves af de enkelte virksomheder i overensstemmelse med lovforslagets intentioner, er i sidste instans en afgørelse, der vurderes af de lokale ligningsmyndigheder, men som jeg har sagt tidligere, er dette her så sandelig også en opgave for tillidsmændene, medarbejderne og samarbejdsudvalgene på den enkelte arbejdsplads, da alle - både medarbejdere og virksomhed - har en fælles interesse i, at personalepolitikken administreres i overensstemmelse med lovreglen. Bliver den ikke det, er ingen medarbejdere på arbejdspladsen omfattet af skattefrihedsbestemmelsen.

Spørgsmål nr. 3:

Med henvisning til at det af lovforslaget fremgår, at det er en betingelse for skattefriheden, at der foreligger en skriftlig lægeerklæring om, at medarbejderen har behov for alkoholafvænningsbehandling, bedes ministeren oplyse, om en læge, der konstaterer et behov for alkoholaf-

vænningsbehandling, ikke skal eller bør henvise den pågældende til behandling i det offentlige behandlingssystem?

Sundhedsministerens svar:

Efter lovforslaget er det en betingelse for skattefritagelse, at der foreligger en skriftlig lægeerklæring om, at medarbejderen har behov for behandling for alkoholmisbrug. Lægeerklæringen skal ses som en objektiv konstatering af, at en medarbejder, hvis arbejdsgiver har givet tilsagn om at yde økonomisk støtte til alkoholafvænningsbehandling, har et alkoholproblem.

Der er således ikke tale om, at lægen ved at afgive den omhandlede lægeerklæring henviser til et bestemt behandlingstilbud, idet det efter lovforslaget overlades til medarbejderen og arbejdsgiveren selv at vurdere, hvilken behandlingsform der må anses for bedst egnet for den pågældende medarbejder.

Når patienten møder op for at få en lægeerklæring til brug ved skattefri alkoholbehandling, må man gå ud fra, at vedkommende allerede sammen med sin arbejdsgiver på forhånd har besluttet at anvende denne ordning og ikke det offentlige tilbud om vederlagsfri alkoholbehandling. I den situation vil det derfor ikke være relevant,

at den praktiserende læge henviser patienten til det offentlige sundhedsvæsen. Men det vil selvfølgelig være en god idé, hvis den praktiserende læge rådgiver om de muligheder for alkoholbehandling, som det offentlige tilbyder.

Er der imidlertid tale om, at en person henvender sig til en læge for at blive henvist til vederlagsfri behandling for alkoholmisbrug, har lægen alene mulighed for at henvise til det offentlige behandlingstilbud. Det vil sige, at lægen skal henvise til det behandlingstilbud, som amtskommunen er forpligtet til at stille til rådighed for sine borgere i henhold til § 16 i lov om sygehusvæsenet.

Lægen kan således enten vejlede patienten om at opsøge et alkoholambulatorium eller henvise til det pågældende amts tilbud om behandling på en døgninstitution. Disse døgninstitutioner er i langt de fleste tilfælde private behandlingshjem, som har en aftale med amtet om at stille et vist antal pladser til rådighed for amtet. Når patienten er henvist fra en læge, og amtet har givet sit samtykke til, at patienten indlægges på et behandlingshjem, er behandlingen vederlagsfri for patienten og betales af amtet. Behandling på et amtsligt alkoholambulatorium er altid vederlagsfri.